

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ІНСТИТУТУ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ В СІМЕЙНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

SOME FEATURES OF THE INSTITUTE OF MARRIAGE CONTRACT IN THE FAMILY LAW OF UKRAINE

Заборовський В.В.,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

Лозан М.М.,
студентка юридичного факультету
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

У роботі розглянуто питання щодо особливостей такого способу правового регулювання майнових відносин подружжя, як шлюбний договір. У статті проаналізовано особливості укладення шлюбного договору, встановлені обмеження щодо його змісту, визначено особливості дії шлюбного договору, порядок зміни його умов та процедуру визнання його недійсним.

Ключові слова: шлюбний договір, особливості шлюбного договору, укладення шлюбного договору, обмеження змісту шлюбного договору, дія шлюбного договору.

В работе рассмотрены вопросы особенностей такого способа правового регулирования имущественных отношений супругов, как брачный договор. В статье определены особенности заключения брачного договора, установлены ограничения относительно его содержания, определены особенности действия брачного договора, порядок изменения его условий и процедура признания его недействительным.

Ключевые слова: брачный договор, особенности брачного договора, заключение брачного договора, ограничение содержания брачного договора, действие брачного договора.

The paper describes aspects of the marriage contract, which is the method of legal regulation of property relations of the married couple. The article defines the features of entering into the marriage contract, restrictions on its content, the features of the validity of the marriage contract, the order of changes in its terms and conditions as well as the procedure of its invalidation.

Key words: marriage contract, features of the marriage contract, entering into the marriage contract, restrictions on the content of the marriage contract, marriage contract validity.

Актуальність теми. Проблема шлюбного договору є доволі актуальною темою для нашого життя, тому що саме за його допомогою розв'язується низка особистих майнових взаємин між особами, які перебувають у шлюбі.

Переважна більшість країн світу давно визнали доцільність існування інституту шлюбного договору в законодавстві. У різних країнах цей інститут має свої особливості, проте мета його існування єдина – надати подружжю достатньо широкі можливості для самостійного визначення своїх майнових відносин у шлюбі, щоб вони мали змогу, при необхідності, змінити режим майна, встановлений законом, який автоматично починає діяти з моменту укладення шлюбу. Як недостатньо досліджений для сімейного законодавства України правовий інститут шлюбний договір потребує детального аналізу. Це стосується визначення його суті та змісту, вивчення предмета шлюбного договору, установа його суб'єктного складу. Важливе значення мають порядок і умови укладення шлюбного договору.

Аналіз наукових публікацій. Останнім часом в українській сімейно-правовій науці активізувалися наукові дослідження інституту шлюбного договору та визначення особливостей його укладення. Серед вчених, які досліджували аспекти даної проблеми, доцільно виокремити праці О.А. Явора, І.В. Жилінкової, О.М. Калітенка, Т.О. Ариванюка, В.С. Гопанчука, З.В. Ромовської. Однак, цих праць явно недостатньо для того, щоб отримати повне й всебічне уявлення про інститут шлюбного договору в сімейному праві.

Метою даної статті є визначення особливостей шлюбного договору щодо дії, змісту та порядку укладення. Основними завданнями автори ставлять перед собою розкрити поняття та ознаки шлюбного договору на підставі узагальнення наукових досліджень. Крім цього, автори ставлять перед собою завдання проаналізувати закріплені чинним законодавством порядок укладення шлюбного

договору, визначити його особливості, дослідити підстави зміни умов шлюбного договору, розкрити порядок визнання його недійсним та процедуру розірвання шлюбного договору.

Виклад основного матеріалу. Поняття шлюбного договору викликало жваву суперечку в середовищі фахівців шлюбно-сімейних відносин України. Відомий спеціаліст І.В. Жилінкова, присвятивши цій проблемі декілька наукових праць, розглядає шлюбний договір так: «Шлюбний договір – це угода осіб, які подали заяву про реєстрацію шлюбу або членів подружжя про встановлення майнових прав і обов'язків подружжя, зв'язаних заключенням шлюбу, його існування або припинення» [8, с. 65]. У свою чергу В.С. Гопанчук розглядає питання щодо шлюбного договору, вважаючи, «що це угода осіб (подружжя) про вирішення спірних (як правило, майнових), питань життя сім'ї» [5, с. 113]. Варто зазначити, що в низці праць розглянута теза про те, що шлюбний договір, хоч і має низку специфічних особливостей, але належить до цивільно-правових угод і на нього поширюються загальні правила, які зараховуються до цих угод [16, с. 15]. Заслугує на увагу підхід Є.І. Фурси та С.Я. Фурси, які розглядають шлюбний договір як певну особливу двосторонню угоду, яка має специфічний матеріальний зміст [11, с. 76].

На нашу думку, виходячи з аналізу наукових досліджень В. Антошкіна, можна визначити такі особливості шлюбного договору:

- 1) має комплексний характер і може одночасно включати умови, які становлять зміст окремих видів договорів. Так, сторони можуть включити в шлюбний договір умови щодо правового режиму їхнього майна, умови про надання взаємного утримання та умови, що стосуються утримання дитини;
- 2) це вид договорів, предметом якого є майбутнє майно, тобто майно, що буде придбане сторонами в майбутньому, коли ймовірність його придбання не є абсолютною;

3) має специфічний суб'єктний склад учасників, якими можуть бути не лише дружина та чоловік; подружжям після реєстрації шлюбу – шлюбний договір укладається під час реєстрації шлюбу, а й особи, які подали заяву про реєстрацію шлюбу (наречені) – шлюбний договір укладається до реєстрації шлюбу [1, с. 78].

У свою чергу, досліджуючи інститут шлюбного договору, потрібно виділити деякі аспекти, які необхідно враховувати при його укладенні:

1. Нотаріус повинен з'ясувати чи розуміють учасники договору значення своїх дій та наслідки їх здійснення (обсяг цивільної дієздатності фізичних осіб, які є учасниками правочину).

2. Учасникам договору потрібна письмова згода їх батьків або піклувальників, засвідчена нотаріусом, якщо серед осіб, які укладають шлюбний договір, одна чи обоє є неповнолітні особи, і вони ще не одружені, а тільки збираються взяти шлюб. Тому спочатку неповнолітні особи, що досягли 14 років, мають отримати рішення суду про надання права на шлюб, якщо судом буде встановлено, що це відповідає її інтересам. Набуття законної сили рішенням суду надає неповнолітнім особам у даному випадку повної дієздатності фізичним особам після реєстрації шлюбу, і тим самим набуває право на посвідчення шлюбного договору. Якщо неповнолітній особі судом не буде надано право на шлюб, то укладений та посвідчений у нотаріальному порядку шлюбний договір, навіть за згодою батьків, не набере чинності [13, с. 33].

При цьому згода батьків чи піклувальників на укладення та посвідчення неповнолітньою особою в нотаріусі шлюбного договору до реєстрації шлюбу за ст. 92 СК може мати просту письмову форму, або може бути безпосередньо висловлена нотаріусу, коли батьки чи піклувальники особисто з'являються до нього.

Якщо ж до нотаріуса з'являються самі особи, які подали заяву на реєстрацію шлюбу, то вони мають йому подати належним чином оформлену згоду батьків чи піклувальників на укладення та посвідчення шлюбного договору й така згода повинна бути нотаріально засвідчена (справжність підпису батьків чи піклувальників має бути нотаріально засвідчена на цій згоді).

Шлюбний договір не може бути підписаний представниками сторін або за дорученням за ч. 4 ст. 62 ЦК, оскільки він, як правочин майнового характеру, нерозривно пов'язаний з особою його учасника [4, с. 8].

3. Учасникам договору потрібен дозвіл органу опіки та піклування якщо предметом шлюбного договору, що укладається неповнолітньою особою, яка не має повного обсягу дієздатності, є транспортні засоби або нерухоме майно (крім згоди батьків дитини).

4. Шлюбний договір може укладатись у присутності свідків (за бажанням сторін), про що слід зробити відповідний запис у тексті угоди, і свідки після встановлення їх особистості та перевірки дієздатності мають підписуватись у шлюбному договорі [2, с. 61].

Заслужують на увагу певні особливості щодо дії шлюбного договору, які необхідно враховувати при його укладенні. У результаті аналізу праць науковців можна виділити такі особливості щодо його дії:

– дія шлюбного договору, укладеного до реєстрації шлюбу, починається з моменту реєстрації шлюбу. Початок дії шлюбного договору не збігається з моментом його укладення, проте шлюбний договір спричиняє виникнення права власності на майно в другого з подружжя. Відповідно до ч. 3 ст. 334 ЦК право власності на майно за договором, що підлягає нотаріальному посвідченню, виникає в набувача з моменту такого посвідчення. Крім того, слід зазначити, що такий договір може й не набрати чинності, якщо подружжя не зареєструє шлюб або якщо один із подружжя неповнолітній та йому судом не буде надано право на шлюб;

– якщо шлюбний договір укладено особами в період шлюбу, то він набирає чинності з моменту його нотаріального посвідчення, тобто час посвідчення договору має місце як після реєстрації шлюбу, так і доки буде існувати подружжя, а це має наслідок, що в шлюбному договорі може встановлюватись чинність його окремих умов і після припинення шлюбу. Але строки тривалості окремих прав та обов'язків можуть конкретизуватись, але загалом вони повинні поглинатись загальним строком існування шлюбу;

– початок дії шлюбного договору або частини його умов сторони можуть пов'язати із відкладальною обставиною та, щодо якої наперед невідомо, настане вона чи ні, як тільки вона настане, права та обов'язки за договором розпочинають свою дію в повному обсязі. Такою відкладальною умовою може бути розірвання шлюбу, окреме проживання тощо;

– у разі спільної відмови від реєстрації шлюбу або якщо за ініціативою однієї із сторін шлюб не буде зареєстровано, шлюбний договір набуває статусу неукладеного, а тому може застосовуватись за аналогією ч. 3 ст. 635 ЦК, тобто одна із сторін може запропонувати зареєструвати шлюб в інший час;

– сторони можуть розірвати шлюбний договір за рішенням суду з підстав, що мають істотне значення, зокрема в разі неможливості його виконання. Але у випадку встановлення судом режиму окремого проживання подружжя права та обов'язки, передбачені шлюбним договором, який не втратив чинності, не можуть бути припинені;

– на вимогу одного з подружжя або особи, права та інтереси якої порушені цим договором, може бути визнаний недейсним з підстав, встановлених ЦК (загальні правила визнання недейсності правочинів). Шлюбний договір стає недейсним у разі недейсності шлюбу, без спеціального рішення суду про це [13, с. 34].

При укладенні шлюбного договору важливим є питання щодо його змісту, який формується самими сторонами. Сторони в шлюбному договорі можуть визначити: а) правовий режим майна; б) порядок користування житлом; в) право на утримання.

На думку І.В. Жилінкової шлюбним договором можуть бути визначені майнові права та обов'язки подружжя як батьків. Хоча закон не деталізує це положення, можна припустити, що подружжя може в шлюбному договорі встановити порядок надання дитині утримання, форму такого утримання (грошова або натуральна), визначити питання, пов'язані з наданням коштів на догляд за дитиною, розвиток її здібностей, відпочинку тощо [9, с. 100].

Слід зазначити, що СК України встановлені обмеження щодо змісту шлюбного договору. Так, шлюбний договір не може:

1) регулювати особисті відносини подружжя, а також особисті відносини між ними та дітьми (так, не може бути включено до шлюбного договору шось на зразок «через зраду, пияцтво»), оскільки законом не врегульовано таких відносин у шлюбному договорі, то не передбачається санкцій за їх порушення;

2) ставити одного з подружжя в надзвичайно невігідне матеріальне становище (тобто сторони не можуть закріпити, що при розірванні шлюбу одному з подружжя залишиться все майно) [3, с. 195];

3) зменшувати обсяг прав дитини, які встановлені СК України, тобто батьки не вправі укласти шлюбний договір, за яким дитина буде позбавлена права на отримання майна у власність, права на проживання в певному житловому приміщенні;

4) передавати у власність одному з подружжя нерухоме майно та інше майно, право на яке підлягає державній реєстрації [13, с. 33].

Але, на думку М.В. Антокольської, повинно бути заборонене включення в шлюбні договори умови, що: обмежують право та дієздатність подружжя (забороняються одно-

му з подружжя звертатися до суду, заповідати, заключити договори); обмежують право-чи дієздатність своїх дітей і інших родичів; передбачають відмову від прав, які включаються в загальний цивільний статус особи, наприклад відмову одного з подружжя на отримання в майбутньому зарплатні на користь своєї другої половини; обов'язковість виконання будь-яких умов дітьми чи родичами подружжя.

Заслуговує на увагу й думка О.А. Явора, який беззастережно стверджує, що в шлюбному контракті поряд з традиційними особистими відносинами (вибір чоловіка та жінкою прізвища, професії, місця проживання) знаходять своє закріплення умови щодо віросповідання, мови, якою будуть спілкуватися члени сім'ї, здійснення виховання дітей, щодо взаємної інформованості про стан здоров'я, завчасне надання майбутній дитині відповідного прізвища та імені [17, с. 11]. Ця позиція може бути визнана такою, що суперечить чинному законодавству України. Інша справа, що особи мають право на розширення сфери дії шлюбного контракту, але в межах, що не суперечать Конституції України [5, с. 121].

Шлюбний договір складається в трьох примірниках, один з яких зберігається в справах нотаріальної контори, а два інші видаються кожному з подружжя.

Щодо зміни умов шлюбного договору, то особи можуть включити до його тексту положення, які будуть регулювати порядок внесення змін, а також загальний строк дії договору в цілому або тривалість окремих прав та обов'язків. Можна також встановлювати умови чинності договору або окремих його положень і після припинення шлюбу.

Якщо шлюбний договір не містить положень про порядок внесення змін до нього, то подружжя може змінити положення договору за взаємною згодою шляхом укладення угоди, яка також підлягає нотаріальному посвідченню. У односторонньому порядку зміна умов шлюбного договору не допускається. Проте якщо згоди не досягнуто, то шлюбний договір на вимогу одного з подружжя за рішенням суду може бути змінений, якщо цього вимагають його інтереси, інтереси дітей, у тому числі повнолітніх непрацездатних, що мають істотне значення [6, с. 12].

Одностороння відмова від шлюбного договору не допускається. Подружжя має право відмовитися від шлюбного договору. У такому разі, за вибором подружжя, права та обов'язки, встановлені шлюбним договором, припиняються з моменту його укладення або в день подання нотаріусу заяви про відмову від нього.

Крім того, СК України передбачив ще таку підставу для розірвання шлюбного договору, як неможливість його виконання. У цьому випадку на вимогу одного з подружжя шлюбний договір розривається в судовому порядку.

Шлюбний договір на вимогу одного з подружжя або іншої особи, права та інтереси якої цим договором по-

рушені, може бути визнаний недійсним за рішенням суду з підстав, встановлених Цивільним кодексом України [7, с. 124].

При визнанні шлюбного договору недійсним він є недійсним з моменту його укладення. І. Жилинкова виділяє такі основні підстави визнання шлюбного договору недійсним:

- порушення нотаріальної форми договору, а також укладення шлюбного договору неповнолітніми не емансипованими особами, які беруть шлюб без згоди їх батьків чи піклувальників;
- неналежний суб'єктний склад (укладення договору недієздатними особами, або такими, що не мають необхідного обсягу дієздатності);
- зменшення обсягу прав дитини, передбачених СК України;
- включення умов, які ставлять одного з подружжя в надзвичайно невігідне матеріальне становище;
- укладення договору під впливом обману або насильства;
- помилка однієї із сторін договору;
- порушення шлюбним договором норм закону [15, с. 123].

Висновки. Проаналізувавши вищевикладене можна дійти до висновку, що шлюбний договір виступає особливим способом урегулювання наявних між подружжям майнових відносин або майнових відносин, що можуть виникнути в майбутньому, засобом захисту майнових прав подружжя, а також засобом здійснення майнових обов'язків. Особливості шлюбного договору полягають як у порядку його укладення, так і в його змісті. Зокрема, вони проявляються в тому, що: укладення шлюбного договору є правом, а не обов'язком осіб; шлюбний договір відповідає загальним ознакам, що властиві цивільно-правовим правочинам у цілому; шлюбний договір укладається тільки в письмовій формі та підлягає обов'язковому нотаріальному посвідченню; шлюбний договір можуть укладати особи, які подали заяву про реєстрацію шлюбу до органів державної реєстрації актів цивільного стану, а також особи, які перебувають у шлюбі; шлюбний договір регулює лише майнові відносини; умови шлюбного договору обмежені при встановленні чинним законодавством режимами власності на майно (особистої приватної, часткової, спільної сумісної); умови шлюбного договору не можуть ставити одного з подружжя в надзвичайно невігідне матеріальне становище, а також не можуть обмежувати подружжя як власника в праві щодо розпорядження належним йому нерухомим чи рухомим майном.

Отже, шлюбний договір – це відносно новий для українського договірного права інститут, що має певну специфіку й потребує подальшого наукового дослідження та вдосконалення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Антошкіна В. Договірне регулювання відносин з надання утримання між подружжям (колишнім подружжям) / В. Антошкіна // Право України. – 2011. – № 11. – С. 76-89.
2. Ариванюк Т. До питання про укладення угод за участю подружжя / Т. Ариванюк // Право України. – 2011. – № 9. – С. 59-67.
3. Бориславська М.В. Загальна характеристика договірного регулювання сімейних правовідносин / М.В. Бориславська // Наукові праці. – 2007. – Т. 69. – Вип. 56. – С. 190-198.
4. Галиця О. Шлюбний договір / О. Галиця // Юридична газета. – 2009. – 15 вересня. – № 37. – С. 6-9.
5. Гопанчук В.С. Законодавство України про шлюб та сім'ю : моногр. / Гопанчук В.С. – К. : Видавництво «Наукова думка», 1998. – 213 с.
6. Жилинкова І. Система імущественных договоров супругов / И. Жилинкова // Нотариат для вас. – 2007. – № 11. – С. 10-17.
7. Жилинкова І. Концепція шлюбного договору за новим Сімейним кодексом України / І. Жилинкова // Вісник Академії правових наук України. – 2010. – № 3. – С. 120-132.
8. Жилинкова І. Розвиток інституту шлюбного договору / І. Жилинкова // Вісник Академії правових наук України. – 2010. – № 1. – С. 60-76.
9. Жилинкова І. Шлюбний контракт : чинне законодавство та перспективи його розвитку / І. Жилинкова // Право України. – 2000. – № 6. – С. 100-110.
10. Крат В. Договори подружжя між собою щодо роздільного майна / В. Крат // Нотариат для вас. – 2012. – № 6. – С. 35-40.
11. Маломуж О. Шлюбний договір / О. Маломуж // Право України. – 2005. – № 1. – С. 70-78.
12. Римаренко І.В. Шлюбний договір в Україні: за і проти / І.В. Римаренко // Сучасні питання економіки і права. – 2013. – № 1. – С. 102-106.

13. Розгон О. Укладання шлюбного договору за Сімейним кодексом України / О. Розгон // Юридический вестник. – 2008. – № 4. – С. 30-38
14. Семейное право Украины / под общ. ред. Ю.С. Червоного. – К.: Правова єдність, 2009. – 321 с.
15. Сімейне право України / Л.М. Баранова, В.І. Борисова, І.В. Жилінкова та ін.; за ред. В.І. Борисової, І.В. Жилінкової. – К.: Юрінком Інтер, 2009. – 432 с.
16. Ульяненко О. Шлюбний договір у сімейному праві України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / О. О. Ульяненко. – К., 2003. – 21 с.
17. Явор О. А. Функції шлюбного контракту в сімейному праві України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / О. А. Явор. – Харків, 1996. – 23 с.

УДК 67.310.14:67.541.3:67.310.117

ПРОЦЕСУАЛЬНА ПРИРОДА ПРОВАДЖЕННЯ В СПРАВАХ ПРО ВИДАЧУ ВИКОНАВЧИХ ЛИСТІВ НА РІШЕННЯ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ

PROCEDURAL NATURE OF JUDICIAL PROCEEDINGS CONCERNING ISSUANCE OF EXECUTIVE LETTERS FOR THE DECISIONS OF COURT OF ARBITRATION

Стасів Н.С.,

*аспірант кафедри цивільного права і процесу
Львівського національного університету імені Івана Франка*

У статті аналізуються наукові підходи до визначення правової природи провадження в справах про видачу виконавчого листа на примусове виконання рішення третейського суду. Обґрунтовується необхідність розглядати вказане провадження як вид цивільного судочинства. Сформовано авторське визначення провадження в справах про видачу виконавчого листа на примусове виконання рішення третейського суду.

Ключові слова: третейська угода, суд, третейський суд, рішення суду, виконавчий лист.

В статье анализируются научные подходы к определению правовой природы производства по делам о выдаче исполнительного листа на принудительное исполнение решения третейского суда. Обосновывается необходимость рассматривать указанное производство как вид гражданского судопроизводства. Сформировано авторское определение производства по делам о выдаче исполнительного листа на принудительное исполнение решения третейского суда.

Ключевые слова: третейское соглашение, суд, третейский суд, решения суда, исполнительный лист.

This article analyzes the procedural nature of judicial proceedings concerning issuance of executive letters for the decisions of court of arbitration. The necessity to consider the aforesaid proceedings as a form of civil procedure. Defines nature of the judicial proceedings concerning issuance of executive letters for the decisions of court of arbitration.

Key words: arbitration agreement, court, court of arbitration, judgment, executive letter.

Постановка проблеми. Однією з важливих гарантій ефективності судочинства є забезпечення реального виконання судових рішень. Адже для учасника цивільного процесу пріоритетне значення має захист чи відновлення його порушеного права. Якщо ж рішення не виконується, то втрачає сенс вся процедура, що передувала його ухваленню. Аналогічно учасники третейського розгляду, укладаючи третейську угоду та звертаючись до третейського суду за вирішенням спору, прагнуть отримати гарантії виконання ухваленого рішення. Такі гарантії надає держава у вигляді виконавчого листа на примусове виконання рішення третейського суду. Проте видачі виконавчого листа передувє певна процедура, описана в главі 2 розділу VII-1 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України) «Провадження в справах про видачу виконавчих листів на примусове виконання рішень третейських судів» (далі – провадження в справах про видачу виконавчих листів).

Попри те, що законодавець безапеляційно оперує терміном «провадження» у науковій літературі з цивільного процесу «не поспішають» визнавати розгляд заяв про видачу виконавчого листа на примусове виконання рішення третейського суду провадженням. Незважаючи на те, що стаття 56 Закону України «Про третейські суди» від 11.05.2004 р. чітко описує механізм розгляду питання про видачу виконавчого листа, вперше на рівні процесуальних документів вказаний порядок був закріплений у 2011 році після прийняття Закону України «Про внесення змін до Цивільного процесуального кодексу України щодо оскарження рішення третейського суду та видачі виконавчого листа на примусове виконання рішення третейського суду» від 03.02.2011 р.

[1]. Саме цій ситуації ми «завдячуємо» тому, що до 2011 року в підручниках, посібниках та іншій науковій літературі з цивільного процесу про провадження в справах про видачу виконавчого листа на виконання рішення третейського суду навіть не згадується. Лише з 2011 року науковці починають приділяти увагу вказаному питанню. Однак, на сьогодні досі немає жодного наукового дослідження правової природи провадження в справах про видачу виконавчого листа на примусове виконання рішення третейського суду, а окремі наукові праці зводяться до цитування норм ЦПК України або ж констатації нормативного закріплення вказаного виду провадження.

Стан дослідження. Під видом цивільного судочинства розуміють врегульований нормами цивільного-процесуального права порядок здійснення правовідносин у цивільних справах, подібних за своєю матеріально-правовою природою, що зумовлює процесуальні особливості їх судового розгляду й вирішення [2, с. 20]. Отож, ключовими ознаками для виділення окремого виду цивільного судочинства є:

- 1) матеріально-правова природа, а саме сукупність правових норм, на підставі яких можна дійти висновку про наявність в особи права на звернення до суду;
- 2) процесуально-правова природа, тобто особливий процесуальний порядок розгляду справи.

При здійсненні поділу наукової літератури з цивільного процесу за критерієм визначення правової природи провадження в справах про видачу виконавчого листа на примусове виконання рішення третейського суду отримаємо такі результати: